

nes Udtalelser, at de var fuldkommen klare over det; de har alle fremhævet, at de fuldt ud indsaa, hvilke overordentlige Vanskeligheder der allerede var til Stede, og hvilke yderligere Vanskeligheder der vilde opstaa, idet Tilpasningen ikke var afsluttet, men stadig fortsættes. Dette har de været fuldt klare over, men deres Betragtningmaade har været en, som desværre ligger det ærede Medlem Hr. Rode meget fjern, idet de har væsentlig taget Sigte paa de store almindelige Konsekvenser, som Sagens Løsning vil have for Danmarks Stilling i Udlandet, for Danmarks finansielle Anseelse i Udlandet, for Tilliden til det danske Pengevæsen ikke blot i Udlandet, men ogsaa i Indlandet. De har set, at disse store, efter min Mening afgørende, Momenter var af en saadan Betydning, at man maatte tage en Stilling for Guldparitet som det endelige Maal uden Hensyn til de Vanskeligheder og Lidelser, det kunde foranledige at komme igennem den Deflation, der var en nødvendig Betingelse for, at Guldpariteten naas. Letsindigheden ligger altsaa ikke hos Erhvervsrepræsentanterne og heller ikke hos de Partier og den Regering, der har sluttet sig til Tanken om Guldparitet som endeligt Maal, Letsindigheden ligger hos det ærede Medlem, idet han undervurderer Momenter af ganske anderledes afgørende Betydning ikke alene for vor nationale Ære, men for hele vor økonomiske Stilling udadtil og indadtil—jeg skal ikke nærmere uddybe det. Hvis det ærede Medlem kunde trænge igennem, hvad det er umuligt, han kan, med sin Tanke om Shilling-Kronen, vilde det ærede Medlem i den Kamp, der da maatte føres for at holde Guldpariteten paa disse 91 Øre, komme til at føle, i hvor høj Grad denne Kamp vil vanskeliggøres ved den almindelige Despekt og Mistillid, det danske Pengevæsen vil være udsat for i Udlandet, efter at vi har været med til at gennemføre en saadan Foranstaltning uden at være nødsaget dertil, med fri Villie, ved Gaaen-paa-Akkord, noget, man ikke har gjort i noget andet Land og ikke tænkt paa at gøre. Det ærede Medlem nævnte i denne Forbindelse Norge, men jeg tror, han er fuldkommen uberettiget dertil, og jeg bestyrkes i denne Tro ved en Udtalelse af den norske Statsminister Mowinkel fornylig i Bergen, hvor han udtrykkelig fastholder Guldpariteten som Maal.

Pürschel: Da det ærede Medlem Hr. Lange ved et Møde, hvorfra han ikke kan udeblive, er forhindret i at være til Stede her i dette Øjeblik, skal jeg tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger paa

mit Partis Vegne. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard talte om Gabet mellem det indenlandske og det udenlandske Niveau, og han mente, at det vilde tage nogle Maaneder at faa det udfyldt. Ja, det er muligt, det er vel ogsaa sandsynligt; men jeg vil gentage, hvad jeg før sagde, at den Usikkerhed, som det ærede Medlem Hr. Rode stræber at fremkalde om denne Lovs virkelige Indhold, virker i høj Grad sinkende paa denne Udligningsproces. Det ærede Medlem talte dernæst om en Højnelse af Kronekursen, der var fremkaldt af Spekulation, og som virkede til en højere Kurs, end vi burde have. Overfor en saadan mente det ærede Medlem ikke at ville tilraade, at man satte Valutakrediten ind. Det forekommer mig, at denne Udtalelse er noget for almindelig; thi det kan vanskeligt undgaas, at man kommer til at staa overfor en Stigning af Kursen, der gaar forud for Prisfaldet herhjemme, det vil i alt Fald meget let kunne komme til at arte sig saaledes, at Stigningen af Kronen kommer til at gaa forud for Prisfaldet her.

Den højtærede Statsminister gentog i Dag sin tidligere Forklaring om Grunden til, at Ordet „Højnelse“ skulde udgaa af Loven: at han havde set, hvorledes de Konservative havde fortolket dette Ord. Denne Forklaring forekommer mig dog ikke overbevisende; thi hvis det Ord havde været Genstand for en urigtig Fortolkning i den konservative Presse, havde det været en simpel Ting at lade Rigsdagens Valutaudvalg og Statsministeren udtale, at denne Fortolkning var urigtig, hvorved den saa vilde være modvirket. Denne Forklaring slaar heller ikke til af en anden Grund; thi hvorfor lod man saa Ordet blive staaende det andet Sted i Loven? Jeg tror derfor, at Forklaringen er en anden, nemlig den ganske simple, at ved at tage Loven i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, skjuler man foreløbig den dybe Uoverensstemmelse, der er mellem de to Regeringspartier om Løsningen af selve det Spørgsmaal, paa hvilket det nuværende Regeringsflertal er dannet. Vi har fra et Medlem af Regeringen en klar Erkendelse af, at Valget i 1924 i første Række var et Valutavalg. Paa det skabtes der et Flertal, og Flertallet kaldtes til at løse dette Spørgsmaal. Det viser sig nu, at Flertallet er ude af Stand dertil, og det søger man saa at skjule ved den Formulering, som Loven nu har faaet.

Den højtærede Statsminister kom dernæst med den lidt besynderlige Udtalelse, at det eneste, der gjorde ham betænkelig, var de Konservatives Tilslutning til Lovens